

## **L'essència s'acaba descobrint**

L'Ona va aixecar-se del llit i, com cada dia, va obrir la finestra per contemplar el preciós poble de Lirba, que la gent coneixia per ser el poble del costat de Canejan i per tenir una de les millors pistes d'esquí de la Vall d'Aran.

Allò que contemplaven els seus ulls era impressionant, les fulles grogues i marrons de la tardor cobertes per un fi llençol de neu, que cruixia cada vegada que algú hi camina per sobre, i aquella sensació que sentia cada vegada que obria la finestra era única. Una suau brisa freda li acaronava la cara, el soroll de l'aigua dels corriols que corrien per no congelar-se, i el tacte de la fusta fred del marc de la porta.

Un dia que l'Ona passejava pels carrerons de Lirba, va veure que les dones més velles del poble, s'havien ajuntat a la plaça del final del carrer de La Petjada. Es va apropar dissimuladament a un banc que hi havia prop de les velles, s'hi va asseure, i es va posar a escoltar.

— Mireu que he trobat ordenant el traster – va dir la Loli, la dona més vella del poble –.

— És el que crec que és? – va dir la Maite –.

L'Ona encuriosida va fingir un esternut, per poder girar el cap, i veure de què es tracta. Es tractava d'un llibre, es veia una mica antic i atrotinat, però amb una portada força maca. Era immens, això va cridar la seva atenció, perquè, com una senyora com la Loli, que caminava amb bastó, podia aixecar un llibre de tals dimensions sola. No hi va donar més voltes, la conversa continuava.

— Aquells sí que van ser temps de glòria, oi noies? – va afegir l'Imma, que era la millor amiga de la Loli –.

— Recordes quan vas convertir un gat en rata, i després ho volies fer amb en Joan perquè s'havia oblidat del vostre tercer aniversari de parella? – va preguntar-li l'Imma a la Loli –.

— No m'ho recordis, quin ridícul. Però allò va ser quan érem molt joves, els encanteris que més ens agradava fer eren els de nivell avançat, allò sí que era màgia –.

"Encanteris? Màgia? De què parlen aquestes?" va pensar l'Ona "Pobretes, l'edat els comença a afectar". Així doncs, l'Ona va decidir marxar de la plaça, i anar a fer una volta pel bosc dels voltants de Lirba.

Li encantava fer aquells passejos, l'ajudaven a desconnectar, encara més, de la "vida real". Sempre hi anava al vespre, li agradava veure el cel de diversos colors.

Aquell dia va explorar nous camins, que la van portar fins a un lloc preciós. Aquell lloc era com una espècie de cúpula formada pels arbres i lianes de la zona, amb un forat d'on es podia contemplar la lluna plena. I per donar el toc final, centenars de cuques de llum et feien sentir com si estiguessis envoltat d'estrelles.

El soroll de fulles trencant-se, va interrompre aquell moment tan màgic. L'Ona es va girar, no hi havia ningú, però va contemplar una silueta. Era una persona i portava un pal a la mà. Va desaparèixer. L'Ona, insegura, va començar a córrer.

Quan ja estava a punt d'arribar a Lirba, va mirar enrere, per comprovar que no la seguien i, abans que li dones temps de tornar a incorporar-se cap endavant, va xocar contra algú. Va aixecar la mirada, era en Fèlix, un noi del poble amb el qual sempre s'havien entès i portat molt bé, tot i que no es coneixien gaire.

— Perdó – es va disculpar ella –.

— Tranquil·la, però què feies corrents? Fas cara d'espantada – va dir mirant-la als ulls i posant-li les mans a les espatlles per intentar calmar-la –.

— Estava... fent esport, un esprint final, ja saps.

— Ja, segur?

— Sí... bé, no – va confesar – és que, he vist una ombra, d'una persona, i portava un pal – va dir xiuxiuejant, perquè no els escoltes ningú – crec que es tractava d'una bruixa.

— Una bruixa! Però tu, estàs bé Ona?

— No cridis, i sí, estic perfectament – va respondre ofesa –. Veus, per això no t'ho volia dir.

— Bé, perdó, però que és el que et fa pensar que era una bruixa?

L'Ona va explicar a en Fèlix la conversa, entre les velles, que havia escoltat aquell matí a la plaça del carrer de La Petjada. Ell se l'escoltava amb atenció.

— Segur que van dir que feien màgia i que van ser bruixes?

— A veure, no literalment, però sí. Em creus ara?

— Jo primer intentaré estar al cent per cent segur de què van ser bruixes, i si el cas és que sí, podré ara ja no en queden, de bruixes, no creus?

— D'acord, quedem demà a les vuit de la matinada per investigar. Fet?

— Fet.

Així ho van fer, l'endemà al matí, l'Ona i en Fèlix, van anar a la plaça del carrer de la Petjada, i van intentar escoltar el que deien les velles.

— Va ser com tornar a tenir vint anys, però primer vam haver de fer fora a un invasor del nostre lloc sagrat, no sé com el va trobar, només les bruixes veiem on és l'entrada – va dir la Loli, mentre deixava el seu bastó repenjat a la font –.

— Mira, el bastó. La silueta portava un pal o... un bastó, com no ho havia pensat abans. I en els llibres de bruixes que he llegit sempre fan els rituals i tot allò les nits de lluna plena – va dir l'Ona –.

— A veure, no ens precipitem. Si vols, la pròxima lluna plena tornem a aquell lloc, i esperem que aparegui algú. Però si no aparegués ningú, deixem córrer el tema de les bruixes – li va proposar en Fèlix –.

— Em sembla bé – va dir l'Ona, mentre consultava el telèfon mòbil –.

I així ho van fer, el següent dia de lluna plena, van marxar a trobar la "cúpula" d'arbres per enxampar a les velles bruixes, si la teoria de l'Ona era correcte, es clar.

— Mira Fèlix, ja hi hem arribat! Aquest és el camí —.

— Vols dir que era aquí, jo no veig cap camí — va contestar ell confós —.

— Si home, vine.

L'Ona va agafar la mà d'en Fèlix, i el va conduir pel mig dels arbres. Just quan hi estaven a punt d'arribar, una mena de força estranya va formar una barrera invisible davant d'en Fèlix. Ell no podia passar, però l'Ona va seguir endavant.

Allà estaven, la Loli, la Maite i l'Imma, en rotllana, agafades de les mans, i recitant una espècie de poema en català antic. Totes tres van notar la presència de l'Ona i es van girar cap a ella.

— Com has arribat fins aquí? — va preguntar la Maite —.

— Caminant — va respondre l'Ona, amb certa por, i sense entendre gairebé la pregunta —.

— Maite, no espantis la criatura — va dir la Loli —. Hola, Ona, t'estava esperant.

— A mi? No entenc res.

— Dignes, com es diu la teva mare? — va preguntar la Loli, mentre treia aquell llibre gegantí d'una bossa de cuir —.

— La meva mare? — va dir mirant a la Loli, i la vella va assentir — Marta Ferrer Casadevall.

La Loli va ensenyar la portada del llibre, on hi havia una bruixa, molt ben dibuixada, i on es podia llegir: El Llibre de les Bruixes Autora: Marta Ferrer Casadevall.

Tot encaixava.